

MOHÁCSI BALÁZS

az már máshogyan friss hús ami megmaradt délről

verset akartam írni próbáltam kiszabadítani
néhány vidám telért elvetélt versek gyomrából
de nem sikerült egymásra dobált sorok voltak
vajon mitől működik egy montázs szerkezet mos-
tanában talán a kérdés holtomiglan talán a talán-
ban a hit izgat pontatlannak tűnik minden talán-
talanság az elhibázott képek az elmozdulások
homályos költészete túllép a realitás pontos
ábrázolásán a figyelem fontosabb a regisztrálásnál
inkább figyelem a tájat ahogy a kopasz erdőn át-
vakít a nap stroboszkópja felgyapjasodott fel-
hők legelnek a kék mezőn tulajdonképpen idilli
kép vagy az esti havazásban sétálva magyarázom
a várost eszternek adós még váratlan csodákkal
a táj a tegnapi tüntetésen a vállamra hajtotta a fejét
egy maoista lány mesélem eltűnődve azon mit
jelenthet ez mozgalomtörténetileg a mát szét-
zilálta a kiábrándulás most már minden nemzeti de
semmi sem a nemzeté mondta minap az egyik postás
az már máshogyan verssor ami megmaradt másik versből.

akad

hézagok és hajszáltrepedések a költeményen
megpróbálom összepókozni motívumhálóval
eszembe jut a dean young-vers amelyben
a beteg arcáról mondja a beszélő hogy
rosszul van felkampózva vagy amikor
kampóikkal arcára hosszabb és hosszabb
szőrszálak akadnak zárójelben későbbi betoldás
petrinél a megváltás hátulütőiben az isten
csavar be újabb s újabb szőrszálakat az arc
foglalataiba s növeszt fogat és fát is
minden éjjel egyre s egyre vagy beleakad
az emlékek pókhálójába hálózatba szőtt szó-
ismétlés egyre így rendeződnek a gondolatok
ilyesmik jutnak eszembe a fáradt vonat-
napokon át nézem a jelenkorsárga fákat
a szaladó sínek mellett ritkás színeket
vörös többször már barna amit ha elereszt
lehullik és szétporlad végül az erezet
marad már csak aztán az is szétporlad
elmúlik majd a fáradtság jószolom elmúlik
tekintetem tenyerén hordja össze a táj élet-
vágányain figyelmem szálai széttartanak.

kinyitom a szemem te

ha elhagyható a mondatból anélkül hogy a mondatban hiány keletkezne egyáltalán nem baj hogy elfelejtettem amit mondani akartam korábban lenyeltem elnyelődött mint egy viceházmester a tekintetemmel a vöröset keresem hátha himnikus egység lesz úrrá mibennünk meglát odalép és kérdezi mit akarok hurrá szívnek rohanó kardhalak bár szeme zavaros tó talán csak a semmi nem változik most vehetsz nekem egy csokor virágot kértem tőle még egy kört mert én vagyok a föltámadás a fény én vagyok a kollázs én vagyok az én ha elhagyható hát elhagyom kilépek megint elúszik mellettem egy gondolat pedig változatos módokon viszek a szervezetembe c-vitamint csak a te a jön ki már a fülemben ha elhagyható lenne elhagynám mint egy buszúton akárhányszor kinyitom a szemem templomok nézem őket becsukom vajon az milyen hiány.